

PRED DVOMA DŇAMI

PRVÁ KAPITOLA

„Zlé správy, Viv.“

Matt vyriekne slová, ktoré by každého vydesili, jeho tón je však chlácholivý. Lahký a ospravedlňujúci. Ide o niečo nepríjemné, no určite sa to bude dať zvládnuť. Keby to bolo niečo naozaj zlé, hlas by mal vážnejší. Vyslovil by celú vetu, celé meno. *Mám zlé správy, Vivian.*

Telefón si pridržam pri uchu nadvihnutým plecom, odtiahnem stoličku na druhú stranu pracovného stola v tvare písmena *L*, k počítaču, umiestnenému pod sivými skrinkami na stene. Zamierim kurzorom po obrazovke k ikone v tvare sovy a dvakrát na ňu kliknem. Ak je to to, čo si myslím – čo *viem*, že to je –, potom budem pri pracovnom stole už len chvíľu.

„Ella?“ spýtam sa. Pohľadom zablúdím ku kresbe nakreslenej pastelkami a pripnutej na vysokej stene kóje, k farebnému výbuchu v mori sivej.

„Tridsaťsedem celých sedem.“

Zatvorím oči a zhlboka sa nadýchnem. Čakali sme to. Polovica triedy ochorela, skolilo ich to ako tabličky domina, bola to len otázka času. Štvorroční priveľmi nedodržiavajú hygienu. Ale dnes? Muselo sa to stať práve dnes?

„Ešte niečo?“

„Nie, len tá teplota.“ Odmlčal sa. „Mrzí ma to, Viv. Keď som ju ráno odvádzal, vyzerala v poriadku.“

Prehltnem cez stiahnuté hrdlo a prikývnem, aj keď ma nevidí.

Keby to bol hociktorý iný deň, vyzdvihol by ju. Môže pracovať z domu, aspoň teoreticky. Ja nie a všetko voľno som si minula, keď sa narodili dvojčičky. Dnes však berie Caleba do mesta na vyšetrenia k lekárom. Celé týždne som pociťovala vinu za to, že tam nebudem. A teraz tam nielen nebudem, ale ešte si aj vezmem voľno, ktoré už nemám.

„Do hodiny som tam,“ poviem. Podľa ich predpisov musíme prísť do hodiny odvtedy, keď zavolajú. Musím rátať cestu k autu – stojí na okraji obrovského parkoviska v Langley –, no mám ešte pätnásť minút na dokončenie dennej práce. Pätnásť minút odpočítam zo svojej negatívnej bilancie.

Pozriem na časový údaj v rohu obrazovky – je desať hodín a sedem minút – a potom presuniem pohľad na papierový pohár zo Starbucksu pri svojom pravom lakti, z ktorého cez otvor vo viečku uniká para. Odmenila som sa, márneotratne som míňala na oslavu dlhoočakávaného dňa, dožičila som si palivo na únavné hodiny, ktoré ma čakali. No vzácne minúty, ktoré som mohla stráviť šťúraním sa v digitálnych dokumentoch, sú premrhané. Mala som ostať pri klasike – prskajúcom kávovare, z ktorého vyjde tekutina so zrníčkami mletej kávy na hladine.

„To som vravel v škole,“ povie Matt. *Škola* je v skutočnosti predškolské zariadenie, kde trávajú dni naše tri najmladšie ratolesti. Hovoríme tomu *škola* od Lukových troch mesiacov. Čítala som, že to uľahčuje prechod, znižuje pocit viny za to, že opustíte svoje dieťa na osem až desať hodín denne. Nie je to tak, ale človek sa ťažko zbavuje starých zvykov.

Nastane ďalšia odmlka a v pozadí počujem Calebovo džavotanie. Započúvam sa a viem, že Matt počúva tiež. Akoby sme to v tomto štádiu museli robiť. Sú to len samohlásky, žiadne spoluhlásky.

„Viem, že dnes si mala mať veľký deň...“ pokračuje nakoniec a potom stíchne. Som zvyknutá na jeho odmlky, na neurčité

rozhovory na mojej verejnej linke. Vždy predpokladám, že niekto počúva. Rusi. Číňania. Preto zo školy volajú Mattovi, keď sa niečo stane. Som radšej, keď pred ušami našich protivníkov utají niektoré osobné detaily o našich deťoch.

Môžete si myslieť, že som paranoidná, alebo ma len nazvite analytickou kontrašpionáže CIA.

To je všetko, čo Matt v skutočnosti vie. Nie to, že sa márne pokúšam odhaliť sieť ruských spiacich agentov. Ani to, že som vytvorila metodológiu na identifikáciu ľudí zapojených do vysoko utajeného programu. Vie len, že na tento deň som čakala celé mesiace a čoskoro by som sa mala dozvedieť, či dva roky tvrdej práce stáli za to. A či dostanem povýšenie, ktoré tak zúfalo potrebujeme.

„No, áno,“ prisvedčím a hýbem myšou sem a tam, sledujem, ako sa Athena natahuje, kurzor má podobu presýpacích hodín. „Dnes je najdôležitejšie Calebovo vyšetrenie.“

Pohľadom sa vrátim na stenu kóje, k pestrým obrázkom nakresleným pastelkami. Ellin obrázok zachytáva našu rodinu, paličkové ruky a nohy trčia zo šiestich šťastných tvárí. Lukov je trochu lepšie prepracovaný, je na ňom jediná postava, hrubé, zubaté čmáranice vyfarbujú vlasy, šaty a topánky a veľké tlačené písmená hlásajú *MAMA*. Je to z jeho superhrdinského obdobia. Som to ja: v plášti, ruky spustené pri tele a na tričku písmeno *S*. Supermama.

V hrudi pocítim známy tlak, neudržateľné nutkanie rozplakať sa. *Dýchaj zhlboka, Viv. Dýchaj zhlboka.*

„Maldivy?“ povie Matt a mne sa ústa zvltnia v miernom úsmeve. Vždy to urobí, nájde spôsob, ako ma rozosmiať, keď to najviac potrebujem. Pozriem na našu fotografiu na rohu pracovného stola, moju obľúbenú zo svadobného dňa pred takmer desiatimi rokmi. Obaja sme takí šťastní, takí *mladí*. Hovorili sme si, že na naše desiate výročie pôjdeme do nejakej exotickej krajiny. Už to určite nie je v hre, ale je fajn snívať. Fajn a zároveň deprimujúce.

„Bora Bora,“ odvetím.

„To prežijem.“ Zaváha a v pauze znova začujem Caleba. Ďalšie samohlásky. *Aaa-aaa-aaa*. V duchu počítam, koľko mesiacov už Chase vyslovuje aj spoluhlásky. Viem, že by som nemala – všetci lekári to hovoria –, no robím to.

„*Bora Bora?*“ začujem za sebou s predstieranou nevierou. Položím dlaň na slúchadlo a otočím sa. Je to Omar, môj náprotivok v FBI, tvári sa pobavene. „To sa bude ťažko obhajovať, dokonca aj Spravodajskej službe.“ Vystrúha široký úsmev, ktorý je ako vždy nákazlivý, a ja sa usmejem tiež.

„Čo tu robíš?“ spýtam sa a rukou stále prikrývam mikrofón telefónu. Caleb mi bľaboce do uší, pre zmenu je to *o. Ó-ó-ó*.

„Mal som schôdzku s Petrom.“ Pristúpi o krok bližšie a sadne si na kraj písacieho stola. Pod tričkom sa mu pri boku črtá puzdro na zbraň. „To načasovanie mohla, ale nemusela byť náhoda.“ Pozrie na obrazovku môjho počítača a úsmev sa mu pozvoľna vytratí. „Bolo to dnes, nie? O desiatej dopoludnia?“

Zadívam sa na tmavú obrazovku, kurzor má stále podobu prešpácajúcich hodín. „Bolo to dnes.“ Bľabotanie v mojich ušiach stíchlo. Posuniem sa aj so stoličkou, takže sa od Omara trochu odvrátim, a odkryjem mikrofón. „Zlatko, musím ísť. Prišiel Omar.“

„Povedz mu, že ho pozdravujem,“ vyriekne Matt.

„Poviem.“

„Ľúbim ťa.“

„Aj ja teba.“ Zložím slúchadlo a obrátim sa k Omarovi, stále sa opiera o môj písací stôl, nohy v denime má natiahnuté a pri členkoch prekrížené. „Matt ťa pozdravuje,“ odovzdám odkaz.

„Á, takže to on je tá spojka na Bora Bora. Plánujete dovolenku?“ Opäť sa široko usmieva.

„Teoreticky,“ odpoviem a vlašne sa zasmejem. Vyznie to trápne a na líca mi vystúpi červen.

Hľadí na mňa trochu dlhšie a potom sa, vďaka bohu, pozrie na svoje zápästie. „Dobre, teraz je desať desať.“ Nohy si prekríži